

Oficina d'afers indis?

Direcció, administració, publicitat i vendes:
 Octubre Centre de Cultura Contemporània.
 Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
 Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.
Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
 1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
 Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.
Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresò-
 dre. 07001-Palma de Mallorca.
 Telèfon i Fax: 971 720 763.
Adreça d'Internet:
 http://www.eltemps.cat
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Director: Àlex Milian.
Coordinador: Jaume Monzó.
Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Ma-
 ceda, Jesús Prats (fotografia) i Rosa Serrano (docu-
 mentació).
Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (cap de redac-
 ció), Gemma Aguilera, Lluís Bonada i Xevi Camprubí,
 Gemma Morales (secretària de redacció).
Redacció de Palma: Miquel Payeras.
Producció: Jordi Badia (correcció lingüística), Toni
 Payà (escàner i portada), Vanessa Prieto (maquetació
 i gràfics).
Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
 Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
 Toni Canyis, Muriel Casals, Josep M. Colomer, Agustí
 Colomines, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fà-
 brega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel
 S. Jardí, Alfons Llorenç, Julio A. Manez, Glòria Marcos,
 Joan Mari, Pere Martí, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell,
 Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Roger
 Palà, Marta Pessarrodona, Pilar Rahola, Josep Ramo-
 neda, Jordi Riba, Ferran Sáez Mateu, Joan de Sagarra,
 Francesc Sanuy, Jordi Solà, Josep Maria Terricabras,
 Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.
Corresponsals: Tomàs Alcoverro (Beirut), Natàlia
 Boronat (Moscou), Ferran Casas (Madrid), Macià
 Claramunt (Castelló), Miriam Díez (Roma), Joan Lluís
 Ferrer (Eivissa), Carla Fibla (Rabat), Ricard González
 (Washington), Joan Antoni Guerrero (Andorra), Pere
 Habet (Catalunya Nord), Victòria Jiménez (Londres),
 Jordi Llaonart (Kuwait), Carles Marquès (Menorca),
 Octavi Martí (París), Jordi Miró (Brussel·les), Fede-
 rico Rivas (Buenos Aires), Anna Sáez (Lleida), A. V.
 Santamaria (Alacant), Gemma C. Serra (Berlín), Sergi
 Vicente (Pequín).
Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
 Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta
 Camarasa, Alexandre Carbó, Borja Català, Antoni Cas-
 tel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer,
 Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel
 Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Eshert, Enric
 Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido,
 Roser Gasol, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Dani
 Gómez (País Basc), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Mai-
 te Insa, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna
 Melià, Joan M. Oleaque, Pelai Pagès, Aida Palau, Óscar
 Palau, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç
 Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Violeta Tena.
Assessor editorial: Salvador Cot.
Traductors: Maite Insa (anglès i francès) i Guillem
 Soler (Alemany).
Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina Ba-
 gué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta, Vicente
 A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
 Play.
Disseny: Vanessa Prieto.
Disseny de la capçalera: Enric Satué.
Foto de la portada: ACN.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
 Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Eva Hernández i
 Silvia Fornells (Barcelona). Tel.: 932 384 262. Margali-
 da Mateu (Palma). Tel.: 971 720 763
Subscripcions: Susanna Alacreu
Administració: Pilar Martí, Assumpció Palau i Quica
 Sena.

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.
 Alboraya (Horta).
Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
 mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia,
 ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

El tarannà del president del govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, es carrega, quan viatja a Catalunya, d'un paternalisme tou darrere el qual s'endevinen desagradables aires de superioritat. Per prometre que l'executi- tiu espanyol, que ell presideix, complirà allò que diu una llei, l'Estatut de Catalunya, Zapatero va fer escala a Barcelona –camí de Palma, on tenia la cita principal del dia, amb el rei Joan Carles. Entre vol i vol, va visitar un parell de centres de recerca i va reunir-se amb el president de la Generalitat José Montilla. La promesa de Zapatero va ser que les inversions de l'estat en infraestructures es faran d'acord amb allò que diu l'Estatut ja aprovat i que una oficina vigilarà, de la Moncloa estant, que tot es faça com cal.

És indignant que, per a fer complir una llei –que han votat el Congrés, el Senat i els ciutadans de Catalunya en referèndum–, calga cercar reforços en funcionaris propers a la presidència del Govern espanyol. Teòricament, l'estat de dret té quaranta mil maneres de fer complir la llei i cap no és una oficina extraordinària al palau on dorm el president. Aquest recurs recorda, desgraciadament, l'oficina o comissionat d'Afers Indis que encara funciona als Estats Units (ni tan sols hi dediquen un ministeri, com fan els canadencs). Aquesta oficina nord-americana és adscrita al Ministeri de l'Interior i, durant molts anys, exactament des de 1887, en què s'aprovà la Dawes Act, administra els diners que pertocarien als indis nord-americans per l'extracció de petroli –i més matèries primeres (gas, recursos minerals)– de les seues reserves: administrar, en aquest cas, vol dir apropiari-se'n la majoria i invertir, de tant en tant, en infraestructures.

Si a aquest context de *western* hi afegim un tren que no rutlla i una xarxa elèctrica precària (carrers foscos i espelmes darrere les finestres), s'entendrà que la frase que va pronunciar Rodríguez Zapatero a Barcelona ("Jo em sent orgullós del moment que viu Catalunya") siga rebuda amb certa estranyesa –o, fins i tot, enuig. Però si l'actitud de Zapatero pot ser jutjada –molt benèvolament– com el fruit de l'optimisme innocent que dona la llunyania –la ignorància–, és més difícil d'entendre la d'aquells que, essent a Catalunya, no l'informen, l'orienten o el pressionen perquè no caiga en un cofoisme gairebé insultant –especialment per a tots aquells que pateixen les conseqüències d'unes infraestructures obsoletes.

Zapatero, si pretén revalidar els resultats obtinguts a Catalunya el 2004, farà bé de tractar els catalans com a adults. Les promeses s'haurien de concretar abans de les eleccions generals, i concretar no vol dir donar la xifra exacta del volum d'inversions sinó començar a convertir els pressupostos en adjudicacions i execució d'obres.

Als nostres lectors

L'apagada de Barcelona, que va arribar a afectar 350.000 persones, ens recorda el paper que fa l'energia elèctrica en la nostra quotidianitat. Segons les previsions de l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica, el 2030 el món en consumirà el doble que avui dia.

Potser pequen d'optimistes (si és que és optimista un augment desbocat de la demanda), però el progrés econòmic de l'Índia i la Xina de segur que necessitarà un bon endoll per a funcionar. Ells podrien garantir-se l'energia que els caldrà amb fonts renovables i menys incòmodes que la nuclear?

Se'ls pot demanar aquest esforç suplementari? I els països desenvolupats, on ens trobem amb apagades tot i tenir nuclears, en tindrem encara més si les tancarem?

Per tal de guanyar la nostra guerra diària contra la nit, estem disposats a l'amenaça latent d'un Txernòbil?

Àlex Milian